

1) Θρασύς, προπετής ἔνθ' ἄν.: 'Ο ἀμαθὴς εἶναι καὶ αὐθάδης κοιν. *Αὐθάδια λόγια* Μυριόφ. Συνών. αὐθάδι-
κος. 2) 'Ανεξάρτητος, χειράφετος Μύκ.: 'Ο δεῖνα εἶναι αὐτάδιος.

αὐθαδιάζω λόγ. κοιν. αὐθαδιάζω σύννηθ. αὐτα-
διάζω Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. αὐθαδιάζω.

1) 'Ομιλῶ προπετῶς, ἀσεβῶς κοιν.: Πῆρε ἀπάνω του λόγο καὶ αὐθαδιάζει. Κάνενα δὲ σέβεται, 'ς ὅλους αὐθαδιάζει κοιν. || Ἄσμ.

'Εχάρισά σου τὴ ζωὴν, μὰ 'θελες ν' αὐταδιάσης,
σήμερα ὅμως γνώρισε πῶς τὴ ζωὴν θὰ χάσης

Κύπρ. 2) Προχωρῶ ἀφόβως ΚΜπαστ. 'Αλιευτ. 11 καὶ 14 καὶ 45.: Οἱ Φοῖνικες καὶ ἄλλοι πανάρχαιοι λαοὶ αὐθαδιά-
ζανε 'ς ἄγνωστες θαλασσινὲς στράτες ποῦ δὲν ὑποψιζόταν ὁ ἄλλος κόσμος 11. Κατηφορίζουνε [οἱ μουροῦνες] ὡς τὴ Μπρετιάνια... ἀλλὰ δὲν αὐθαδιάζουνε πρὸς κάτω 44. Οἱ πα-
ράδες... αὐθαδιάζανε πολὺ μέσα 'ς τὸν ὠκεανὸ καὶ σιμώνανε 'ς τὴ Νέα Γῆ 45.

αὐθάδικα ἐπίρρ. ΓΞενοπ. Κόσμ. 43.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. αὐθάδικος.

Αὐθαδῶς, προπετῶς: Μίλησε αὐθάδικα.

αὐθάδικος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. αὐθάδης καὶ τῆς καταλ. -ικος.

Αὐθάδης 1, ὁ ἰδ.: Αὐθάδικος λόγος - τρόπος κττ. Αὐ-
θάδικο φέρεσιμο.

αὐθαδόμουτρο τό, Λεξ. Δημητρ. αὐταδόμουτρο
Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. αὐθάδης καὶ τοῦ οὐσ. μοῦτρο.

'Ο ἔχων αὐθάδη συμπεριφορὰν ἢ ὁ ἔχων παράστασιν
καὶ ἔκφρασιν αὐθάδη.

αὐθαδόστομος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἐπιθ. αὐθαδόστομος.

'Αθυρόστομος, ἀκρατὴς γλώσσης, αὐθάδης.

αὐθαδοσύνη ἡ, ἀμάρτ. αὐταδοσύνη Ἄνδρ. (Κόρθ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. αὐθάδης.

Αὐθάδεια 1, ὁ ἰδ.

αὐκαίρωτος ἐπίθ. Κύπρ. κ.ά. αὐκαίρουτους Θράκ.
(Ἀδριανούπ.) κ.ά.

'Εκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φκαιρωτός < *φκαι-
ρώνω < εὐκαιρώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) 'Επὶ τοῦ περιέχοντος, ὁ μὴ κενωθείς Κύπρ. κ.ά.:
'Αφῆσες αὐκαίρωτην τὴν σακ-κούλ-λαν Κύπρ. 2) 'Επὶ τοῦ
περιεχομένου, ὁ μὴ μετακενωθείς, ὁ μὴ μεταγγισθείς
Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ.ά.

αὐλαγῆ ἡ, Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Μάδυτ.) αὐλαῆ Θεσσ.
Θράκ. (Αἰν. Σουφλ.) αὐλαγὰ Θράκ. αὐλαγοῦ Πόντ.
(Κοτύωρ.) Χηλ. αὐλαοῦ Χηλ. αὐλαγᾶς ὁ, Ἡπ. Θεσσ.
Μακεδ. (Κοζ. Σιάτ. κ.ά.) αὐλαγᾶς Θεσσ. αὐλαγὸς Θεσσ.

'Εκ τοῦ οὐσ. αὐλῆ κατὰ σύμφυρσιν πρὸς τὸ Τουρκ.
ağır = φράκτης.

1) Τὸ παρὰ τὴν αὐλὴν κηπάριον ἢ χωράφιον Θράκ.
Πόντ. (Κοτύωρ.) β) Αὐλὴ Θράκ. (Αἰν. Σουφλ.): Περὶ
ἀπ' τ'ν αὐλαῆ Σουφλ. Τοῦ πιάσανι τ' ἄλλουγον καὶ τοῦ φέρανι
μέσ' 'ς ν-ν αὐλαῆ Αἰν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. αὐλῆ (I) 1. 2)
'Αγρός, ἀμπελὼν κττ. περιφραγμένος ἐντὸς τοῦ χωρίου
ἢ παρ' αὐτὸ Ἡπ. Θράκ. (Μάδυτ. κ.ά.) Μακεδ. (Κοζ. Σιάτ.
κ.ά.) Θεσσ.: Τοῦνι δουσαίμαν ἕνα ταγάρ' χουράφ' ἀπουκάτου
τοῦν αὐλαγᾶ (ἕνα ταγάρ' χουράφ' = ὠρισμένη ἔκτασις ἀγροῦ)
Μακεδ. 3) Ξύλινος φράκτης κήπων, ἀγρῶν κττ. Χηλ.:

Αἰνιγμ. Κόκκιν' αὐλαγοῦ με ἄσπρα περιστέρια (τὰ χεῖλη καὶ
οἱ ὀδόντες). 4) Μέρος παρὰ τὴν οἰκίαν ὑπόστεγον χρη-
σιμεῦον ὡς μαγειρεῖον Θράκ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Θεσσ. (Πήλ.) Θράκ. (Αὐδήμ.)
Μακεδ.

αὐλαία ἡ, Πόντ. (Ἰοφ.) αὐλαία Θράκ. (Καλλίπ.)
Μακεδ. (Ἀρν.) αὐλὰ Πόντ. (Κεραι. Κρώμν. Σινώπ. Τραπεζ.)
αὐλὰ Πόντ. (Ἰμερ. Κρώμν. κ.ά.)

Τὸ μεσν. οὐσ. αὐλαία. Πβ. Εὐσταθ. Ἰλ. 84, 2 «τὴν ἄ-
μαξαν κατὰ παραγωγὴν ἀμαξαίαν φασὶ καὶ τὴν αὐλὴν
αὐλαίαν καὶ τὴν προνομήν προνομαίαν».

Ἡ αὐλὴ τῆς οἰκίας ἔνθ' ἄν.: Ἐρθε εἰς ἄθροπος τῶν
σιτέδ' 'ς σὴν αὐλαία Ὀφ. Ἐρθε τὸ ζῶ σουνα 'ς σὴν αὐλαία
μουνα αὐτόθ'. Ἡ γυναῖκα 'τ' ἐντῶτθε τὸ σιδύλλο ἀσ' σὴν αὐ-
λαία (ἐκ παραμυθ. ἐντῶτθε = ἐξεδίωξε) αὐτόθ'. || Παροιμ.

'Απὸ τὸν κῆπο σου νερό καὶ ἀπ' τὴν αὐλὰ σου χιόνι
(ὁ μέλλων νὰ νυμφευθῇ πρέπει νὰ ἐκλέγῃ σύζυγον ἐκ τῶν
ἐγγύς καὶ ἄρα γνωρίμων εἰς αὐτὸν γυναικῶν) Σινώπ.
|| Ἄσμ.

καὶ τρώνε τὸ σιτάρι μου καὶ πίνουν τὸ νερό μου

καὶ με τὰ δυὸ ποδάρια των σκαλίζουν τὴν αὐλαία μου

(ἐνν. τὰ περιστέρια) Καλλίπ.

Παρακαλῶ σε, κόραδον, 'ς σὴν αὐλὰ σ' ἐμὲν θάψον
Κρώμν.

'Ἄλλο 'ς σ' ὁσπίτι σ' κ' ἔρχουμαι, 'ς σὴν αὐλὰ σ' κ' δάβαινω,
ἄλλεν κόρην ἐγάπεσα, ἐσὲν θ' ἀπιδάβαινω

(θὰ ἐγκαταλείψω) Κρώμν.

'Ακεῖ 'ς σὸ πέραν τὸ ραδίν, 'ς σ' ἄλλο ἐπεκειμέρι,

'ς σοῦ πεθεροῦ μου τὴν αὐλαίαν μέγαν κλαημὸς ἐξέβεν

Χαλδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. αὐλῆ (I) 1.

αὐλακάκι τό, σύννηθ. αὐλακάκ' βόρ. ἰδιώμ.

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. αὐλάκι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Μικρὸν αὐλάκι: «Τὰ αὐλακάκια τὰ σχηματιζόμενα ἐ-
κατέρωθεν τῆς ρινὸς» ΑΠαπαδιαμ. Νοσταλγ. 28. || Φρ.
Καθὼς γιόμ'σε τ' αὐλακάκι μ' | νὰ γιομίσ' καὶ τ' ἀμπαράκι μ'
(γεωργὸς ὀργώνων τὴν γῆν ἔσκαψε βαθὺ αὐλάκι καὶ ρί-
ψας ἐντὸς τὴν γυναῖκά του εἶπε τ' ἀνωτέρω) Θράκ. (Μάλ-
γαρ.) Συνών. *αὐλακόπουλλον, αὐλακούλλι.

αὐλακάρης ὁ, Πελοπν. (Τριφυλ.) κ.ά.

'Εκ τοῦ οὐσ. αὐλάκι καὶ τῆς καταλ. -άρις.

'Ο ἐπιμελούμενος τῆς αὐλακος, δι' ἧς ρέει τὸ ὕδωρ τὸ
προωρισμένον πρὸς ἄρδευσιν τῶν ἀγρῶν, κήπων κττ., ὑ-
δρονόμος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. αὐλακολόγος 2.

αὐλακας ὁ, Ἀνάφ. Θήρ. Ἰκαρ. Κρήτ. Νάξ. (Καλόξ.)
Πάρ. Πελοπν. (Λεντεκ.) Τήλ. κ.ά.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. αὐλάκι διὰ τῆς καταλ. -ας.

1) Μεγάλῃ αὐλαξ, ὑδρορροή, ἀγωγός, ὀχετὸς Ἰκαρ.
Κρήτ. Πελοπν. (Λεντεκ.) κ.ά. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Λευκ.

2) Ἡ κατὰ τὴν ἄρσιν σχηματιζομένη αὐλαξ καὶ
συνεκδ. ἢ καλλιέργεια τῶν ἀγρῶν Ἀνάφ. Θήρ. Κρήτ.
Πάρ. Τήλ.: Παροιμ.

Καλὸς σασμὸς 'ς τὸν αὐλακα καὶ μὴ μαλὰ 'ς τ' ἀλώνι

(ὅτι πρέπει τις νὰ κανονίξῃ τὰς ὑποθέσεις του οὐχὶ κατὰ
τὸ τελευταῖον στάδιον τῆς ἐξελιξέως των, ἀλλ' εὐθὺς ὅταν
προκύπτουν) Ἀνάφ. Πάρ. κ.ά. 3) Ὁρυγμα Νάξ. (Κα-
λόξ.) Συνών. χαντάκι. 4) Πρασινὰ κήπου Ἰκαρ.

Συνών. αὐλάκωμα 2.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἰμβρ.

αὐλακεᾶ ἡ, αὐλακέα Κύθηρ. αὐλακεᾶ κοιν. αὐ-
λατσέα πολλαχ. αὐλατσὰ Στερελλ. (Δεσφ.) αὐλατσὰ
Κύπρ. αὐλατσία Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) αὐατζία Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὗς. αὐλάκι καὶ τῆς καταλ. -ξά.

1) Ἡ ἐφάπαξ διὰ τοῦ ἀρότρου σχηματιζομένη ἐν τῷ ἀγρῷ αὐλαξ εἴτε πρὸς ἄροσιν εἴτε πρὸς διοχέτευσιν τῶν ὑδάτων κοιν. καὶ Τσακων. : Ἀνοίγω - κάνω - κόβω - τραυῶ αὐλακὰ ἢ αὐλακὲς κοιν. : Δὲ βγάβ' αὐλακὰ τοὺν βόιδ', εἶνι ἀδύνατον Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀνοίγνουν αὐατζίε (ἀνοίγω αὐλακὲς) Τσακων. || Φρ. Καλὴ αὐλακὰ! (εὐχὴ πρὸς γεωργόν=καλὴν ἀπόδοσιν νὰ ἔχῃ ἢ καλλιέργεια!) Κίμωλ. Κά-νει αὐλακὲς μὲ τὴ μύτι (ἐπὶ μεθύοντος, ὅτι ὑπὸ τῆς μέθης πίπτει πρὸς τὰ ἐμπρὸς πρηγῆς) Κρήτ. || Παροιμ.

Καλὸν σασμὸν 'ς τὴν αὐλακὰ λόγια νὰ μὴ σοῦ φέρῃ (διὰ τὴν σημ. ἰδ. αὐλάκας 2) || Αἰνιγμ.

Ὁ γιός μ' ὁ Κοντοδόωρος 'ς τὴν αὐλακὰ κιουμάται (τὸ χτένι τὸ ὁποῖον χώνεται ἐντὸς τῆς κόμης) Πελοπν. (Μάν.) || Ἄσμ.

Ἦφηκα τὰ βουδάκια μου 'ς τὴν αὐλακὰ ζεμένα Πελοπν.

Ἀν-νοίασιν τὲς αὐλατῶδες ἱθαί μέσα τὸν ἐχῶσαν Κύπρ.

Μὰ πῶς μοῦ λές, Χαρόντισσα, νὰ κάτσω νὰ δειπνήσω

ποῦ ἦφηκα τὸ ζευγάρι μου 'ς τὴν αὐλακὰ ζεμένο;

Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 2) Ἡ ἐν τοῖς κήποις ὠρισμένη λωρὶς ἐδάφους ἐντὸς τῆς ὁποίας φυτεύουν διάφορα φυτά, κη-πευτικά σύνθηθ. : Μὴ αὐλακὰ μελιτζάνες. Δυὸ αὐλακὲς ντομάτες σύνθηθ. || Παροιμ. Θεέ μου, βρέξε 'ς τὴν αὐλακὰ μου γιὰ νὰ γίνουν τὰ κουκκιά μου! (ἐπὶ ἰδιοτελῶν καὶ φι-λαύτων) Ἀθην. Συνών. ἀλία 1, αὐλάκι 5. 3) Τμη-μα ἀγροῦ ὀριζόμενον δι' αὐλακώσεως κατὰ τὴν σπορὰν πολλαχ. : Χωράφι μὴ αὐλακὰ - δυὸ αὐλακὲς κττ. πολλαχ. Οὐ γσουργὸς κόβ' 'ς αὐλακὲς μπρουστά μὴ τὰ βόιδια καὶ ἀπου-κουντὰ ρίχν' σπόρον ἔνα πιδὶ Αἰτωλ. Νιὰ αὐλακὰ χουράφ' ἔχον ἀκόμα ἀκάμουντον αὐτόθ. Ἐσπείρα τρεῖς αὐλακὲς Ρόδ. Δὲ μὰς ἀφήσανι νὰ κάμουνμι νιὰ αὐλακὰ χουράφ' Εὐβ. (Στρο-πον.) || Φρ. Δὲν ἔχει μὴ αὐλακὰ χωράφι (ἐπὶ πενεστάτου) Πελοπν. 4) Οἰαδήποτε αὐλάκωσις ἢ αὐλακοειδὴς γλυ-φή, οἶον ἐπὶ τοῦ προσθίου ἀντίου, ἔνθα εἰσχωρεῖ ὁ λε-πτὸς κοντός, εἰς τὸν ὁποῖον προσδένεται ὁ στήμων Ρόδ. Πελοπν. (Κορινθ.)

αὐλακερὸ τό, Κῶς.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *αὐλακερός.

Ὁχετὸς αὐλακοειδής: Αἰνιγμ.

Μέσα 'πὸ τ' αὐλακερὸ κατεβαίνει μὴ κυρά,

πέντε δοῦλες τὴν ἀρποῦν καὶ ὅπου εὗρουν τὴν χτυποῦν (ἢ μύξα).

αὐλακήσιος ἐπίθ. Πελοπν. (Κορινθ.) κ.ά. αὐλακή-σιους Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὗς. αὐλάκι καὶ τῆς καταλ. -ήσιος.

Ὁ ἐκ τῆς αὐλακος προερχόμενος ἔνθ' ἄν. : Νερὸ αὐλα-κήσιο Κορινθ.

αὐλάκι τό, (I) ἀμάρτ. αὐλάκ' Θράκ. (Αἰν.)

Ὑποχορ. τοῦ οὗς. αὐλὴ διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Μικρὰ αὐλή. Συνών. αὐλέλλα, αὐλί (I) 1, αὐλι-δάκι, αὐλιδερούδι, αὐλίτσα, *αὐλόπουλλον, αὐ-λούδα 1, αὐλούλλα 1, ἀντίθ. αὐλάρα, αὐλάτσα, αὐλούρα.

αὐλάκι τό, (II) αὐλάκιν Πόντ. (Κερασ.) αὐλάκι κοιν. αὐλάκ' βόρ. ἰδιώμ. αὐλάκ' Κάππ. (Ἀνακ. Φερτ.) Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) αὐλάτδιν Κύπρ. αὐ-λάτσοι Ἀπουλ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ.ά.) Μέγαρ. κ.ά. αὐλάτσο Λέσβ. Μύκ. κ.ά. αὐλάτσο Πόντ. (Ὁφ.) αὐλάκ

Πόντ. (Ἀμισ.) αὐλάι Ἀπουλ. (Καλημ.) αὐατζί Τσακων. εὐλάκι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὗς. αὐλάκιον, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. αὐλαξ.

1) Ἡ διὰ τοῦ ἀρότρου ὀρυσσομένη αὐλαξ κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) : Βαθὺν - ρηχὸν αὐλάκι. Ἀνοίγω - βγάνω αὐλάκι κοιν. || Φρ. Αὐλάκ' 'κ' ἐπορεῖ νὰ ἐβγάλλ' ἢ αὐ-λάκ' 'κ' ἐβγάλλ' (ἐπὶ ἀνικάνου) Χαλδ. || Γνωμ.

Βαθγὰ τ' αὐλάκισα | νὰ φουντώνουνε τὰ στάχνα

πολλαχ. Βαθγὰ τ' αὐλάτσα τσ' ἀνάραια Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

|| Παροιμ. Οὐλα τὰ στραβὰ εὐλάκισα 'ς τὴν στραβὴν τὴν ἀε-λαιὰ (εἰς τὸν ἔχοντα ἐλάττωμά τι ἢ ἀδεξιότητά τινα ἀπο-δίδεται πᾶν κακῶς γενόμενον) Ρόδ. || Ἄσμ.

Ἀκρίτας ὄνταν ἔλαμνεν ἀφκὰ 'ς σὴν ποταμίαν,

ἐπῆγεν κ' ἔρθεν κ' ἔλασεν, ἐποίκεν πέντ' αὐλάκισα

Πόντ. (Τραπ.) β) Μεταφ. ἐλαχίστη ἀπόστασις Νάξ. (Ἀ-πύρανθ.) : Δὲ βάει αὐλάκι. 2) Ἡ κατ' ἐξοχὴν αὐλαξ πρὸς διοχέτευσιν ὕδατος κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. : Κα-θαρίζω τ' αὐλάκι. Τὸ νερὸ τρέχει 'ς τ' αὐλάκι. Ξεχείλισε τ' αὐ-λάκι ἀπὸ τὸ πολὺ νερὸ κοιν. Ἀνοῖξει τ' αὐλάκ' νὰ πουτίσουνμι τ'ς λιμουνγές Σκόπ. Τ' αὐλάτσο ἐγομῶθε νερὸ Ὁφ. Ἐδεσα τὸ νερὸν 'ς σ' αὐλάκ' Τραπ. Χαλδ. Τρέσ' τ' αὐλάτσο (τρέχει τὸ νερὸ 'ς τ' αὐλάκι) Ὁφ. || Φρ. Τὸ νερὸ 'ς τ' αὐλάκι (ἐνν. βάζω ἢ ἔρχεται. Ἐπὶ τακτοποιήσεως πραγμάτων ἢ κατα-στάσεως). Ἐβαλε τὸ νερὸ 'ς τ' αὐλάκι (συνών. τῇ προηγου-μένη) σύνθηθ. Τοῦ νιρὸ τό'φου 'ς τ' αὐλάκ' (συνών. τῇ προη-γουμένη) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ.ά. Σε βάλλω βῶν 'ς τ' αὐ-λάι! (σὲ διορθῶνω ἐγώ!) Καλημ. Τί τρέχει; - Νερὸ 'ς τ' αὐ-λάκι (εἰρωνικὴ ἀπάντησις τοῦ ἀποφεύγοντος νὰ ἱκανοποιή-σῃ τὸν ἐρωτῶντα) πολλαχ. Τοῦ πάει αὐλάκι (ἐνν. τὸ κά-τουρο, ἐπὶ τοῦ πολὺ φοβουμένου) ἄγν. τόπ. Πνίγιτι 'ς ἐν' αὐ-λάκ' νιρὸ (ἐπὶ ἀνθρώπου πολυπραγμονούντος περὶ πραγ-μάτων μικρῶν ἢ ἀνικάνου διὰ σπουδαίαν πράξιν) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἐρθεν τὸ νερὸν 'ς σ' αὐλάκ' (ἐπὶ τέλους ἐνόησε) Τραπ. Χαλδ. Ἄς μοῦ κόψη τὸ νερὸ ἀπ' τ' αὐλάκι (ἄς μὲ βλάβῃ, ἄς ἄρῃ ἀπ' ἐμοῦ τὴν προστασίαν του) Ἀργ. || Πα-ροιμ. Ἐδeseen 'ς σ' αὐλάκ' (κατέστρεψεν τὴν ὑπόθεσιν ἐξ ἰδίας ἀδεξιότητος) Τραπ. Χαλδ. Συνών. ἀγωγὸς 1.

β) Ὡς μέτρον ποσότητος ὕδατος Κρήτ. (Βιάνν. Κα-τσιδ.) : Ἡ βρύσι βγάνει ἔνα αὐλάκι νερὸ καὶ δὲ χρειάζεται νὰ τὸ στεγνιάζωμε γιὰ νὰ ποτίσωμε Κατσιδ. 3) Ἡ αὐλαξ δι' ἧς διοχετεύεται τὸ ὕδωρ εἰς τὸν μυλῶνα πολλαχ. : Τ' αὐ-λάκι τοῦ μύλου πολλαχ. || Παροιμ. Ὅλοι ἐκλαιγαν τὸν πόνο τους καὶ ὁ μυλωνᾶς τ' αὐλάκι (ἐπὶ ἀνθρώπου ὅστις δὲν ἀπο-σπᾷ τὴν σκέψιν του ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ πραγμάτων πρὸς γε-νικώτερα ζητήματα) πολλαχ. (μετὰ μικρῶν παραλλαγῶν). Συνών. μυλάλακο. β) Τὸ εἰς τὸν μυλῶνα διοχετευό-μενον ὕδωρ Ἡπ. κ.ά. : Παροιμ. Κόπ'κι τ' αὐλάκ', στάθ'κι οὐ μύλους (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀπολέσαντος τὸν τροφοδοτοῦντα αὐτόν, οἶον ἐπὶ ὀρφανοῦ) Ἡπ. 4) Ὁχετὸς μικρὸς καὶ ἀκάλυπτος, ρυάξ, χάνδαξ καὶ πᾶσα αὐλακοειδὴς πτυχὴ, συνήθως ὡς ὄριον ἀγρῶν, ἀμπελώνων κττ. σύνθηθ. : Φρ. Πηδάω τ' αὐλάκι (διαφεύγω τὸν κίνδυνον) πολλαχ. || Αἰνιγμ

Χίλιες μύριες ἀδερφοῦλλες | 'ς ἐν' αὐλάκι κατουρᾶνε

(τὰ κεραμίδια τῆς στέγης) Πελοπν. (Πυλ.) β) Κοίτη, ρεῖθρον Στερελλ. (Ἀκαρναν.) : Τ' αὐλάκ' τ' πουταμοῦ.

5) Τὸ αὐλακοειδὲς τμήμα τῶν κήπων, ὅπου σπεύρον-ται ἢ φυτεύονται τὰ κηπευτὰ λάχανα, ἢ πρασιὰ πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) : Φύτεψα δέκα αὐλάκια πατά-τες. Ἐβαλα πέντε αὐλάκια κολοκυνθές. Ἐνα αὐλάκι κρεμμύ-δια πολλαχ. Πέντε αὐλάκια καρτόφα (πατάτες) Χαλδ. Συνών. ἀλία 1, αὐλάκας 2. β) Τμήμα ἀμπελῶνος,